

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. Ch. P.**, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. OAM-169/LE-BE03-BE03-PS-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2015, č. j. 75 Az 9/2015 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4 114 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce pobýval na území České republiky od roku 2009 legálně za účelem studia, poté pozbyl pobytové oprávnění a pobýval zde v období od 28. 9. 2013 do 11. 5. 2014 bez platného oprávnění k pobytu. Rozhodnutím příslušného správního orgánu ze dne 12. 5. 2014 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Po skončení řízení před soudy ve věci přezkumu uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění byl žalobce nejpozději dne 7. 2. 2015 povinen vycestovat, což však neučinil. Dne 7. 10. 2015 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky. Do protokolu uvedl, že si je vědom svého protiprávního jednání. Nevycestoval,

jelikož má v České republice přítelkyni, kterou si chce brát. I přes absenci pracovního povolení si vydělává brigádně jako kuchař. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 8. 10. 2015, č. j. KRPA-405926-16/ČJ-2015-000022, byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění s dobou zajištění v délce 30 dnů. Dne 15. 10. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně, jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má v České republice přítelkyni, se kterou má již 3 roky vztah. Žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-169/LE-BE03-BE03-PS-2015 ze dne 19. 10. 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), až do vycestování, maximálně však do 5. 2. 2016. Žalovaný dospěl k závěru, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho osobní svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u něj lze důvodně předpokládat pokračující nerespektování právního řádu a pokynů příslušných orgánů. Vycházel přitom ze skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky vědomě neoprávněně, nerespektoval pravomocné rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území a žádost o mezinárodní ochranu je zjevně účelová s cílem oddálit vyhoštění, jelikož netvrdí žádné azylově relevantní důvody. Na území České republiky pracuje bez pracovního povolení, čímž porušuje pracovně-právní předpisy a nemá sjednáno zdravotní pojištění.

[2] Uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 15. 12. 2015, č. j. 75 Az 9/2015 – 24 (dále jen „napadený rozsudek“), jako nedůvodnou zamítl. Soud uvedl, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Žalobce nadto pracoval bez pracovního povolení a neměl sjednáno zdravotní pojištění. Porušováním právních norem dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku, soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce si byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit, a ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozící realizaci uloženého správního vyhoštění podal účelovou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

II.

Kasační stížnost

[3] Žalobce / stěžovatel / napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností, přičemž má za to, že správní orgány i krajský soud nesprávně interpretovaly ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud sice tvrdí, že neoprávněný pobyt sám o sobě není dostačující k tomu, aby cizinec představoval nebezpečí veřejnému pořádku ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, nicméně sám prakticky pouze z nelegálního pobytu tento závěr dovozuje. Stěžovatel pobýval v ČR několik let legálně, následně pobýval bez povolení k pobytu, za což mu bylo uloženo správní vyhoštění vykonatelné od 8. 2. 2015, přičemž to skutečně nerespektoval. Nicméně dle jeho názoru nelze zjistit žádné další přitěžující okolnosti než je samotný neoprávněný pobyt, který navíc ve výsledku byl cca 11 měsíců. Argumentuje-li krajský soud neoprávněným zaměstnáním či absencí pojištění, pak dle stěžovatele tento přístup

pokračování

nelze považovat za zákonný, neboť tyto skutečnosti jsou imanentně spjaty právě s pobytem cizince bez povolení.

[4] Dle stěžovatele nelze jednání spočívající v neoprávněném pobytu chápat jako hrozbu veřejnému pořádku. Za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30) třeba považovat *pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblížnout k jeho celkové životní situaci*. Samotný nelegální pobyt takovou skutečností není.

[5] Zbavení osobní svobody je nadto krajním prostředkem, který musí sledovat zákonem a mezinárodními závazky aprobovaný účel. Účelem zajištění podle § 46a zákona o azylu je zabránit situacím, kdy dochází ke zneužívání institutu mezinárodní ochrany za účelem nelegální migrace. U stěžovatele však chyběl účel zajištění, kterým má být omezení svobody s cílem realizace vyhoštění v případě zcela bezdůvodné žádosti o azyl. Pochybení spatřuje stěžovatel i ve stanovení doby zajištění v délce 110 dní s tím, že se předpokládá standardní řízení o mezinárodní ochraně. Krajský soud naproti tomu tvrdí v napadeném rozsudku zcela zjevnou nedůvodnost žádosti o mezinárodní ochranu a její účelovost, v tom případě však měla být žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná ve lhůtě 30 dnů, a tomu odpovídat i délka zajištění. Žalovaný své závěry o délce zajištění řádně nezduvodnil, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dle stěžovatele délka zajištění ani být odůvodněna v souladu se zákonem nemohla, neboť jeho žádost o mezinárodní ochranu není zcela zřejmě nedůvodná a k jejímu dořešení ve lhůtě 110 dní nedojde. V takovém případě je zajištění zcela bezúčelné a tudíž napadené rozhodnutí nezákonné.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že rozhodnutí o povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nebylo vydáno pouze z důvodu stěžovatelova nelegálního pobytu v České republice, ale také jeho snaha vyhnout se realizaci správního vyhoštění podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel dal svým jednáním najevo neochotu respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, a proto existuje důvodná obava, že v takovém chování bude pokračovat. K námitce nedostatečného zdůvodnění maximální délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný uvedl, že rozhodnutí v této věci dostatečně odůvodnil v souladu s požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45) s poukazem na konkrétní okolnosti případu stěžovatele zjištěné ze spisového materiálu. Závěrem žalovaný uvádí, že stěžovatel byl dne 5. 2. 2016 ze zařízení pro zajištění cizinců Drahonice propuštěn.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem zdůraznit mimořádnost institutu zajištění cizince, které znamená omezení, nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení jeho osobní svobody. Jedná se o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod (a v obecné rovině i čl. 7 odst. 1 Listiny), proto takový zásah může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem o pobytu cizinců či zákonem o azylu, ale především ústavním pořádkem [blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek č. j. 9 As 5/2010 – 74 ze dne 22. 7. 2010, č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.].

[10] Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ve znění účinném od 1. 5. 2013 do 17. 12. 2015 (které je rozhodné pro posuzovaný případ), *ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[11] Otázkou výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, publikovaném pod č. 2950/2014 Sb. NSS, přičemž dospěl k závěru, že *za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblížit k jeho celkové životní situaci* (viz rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 – 22, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 5 Azs 57/2015 – 18, a ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 – 32, všechny dostupné na www.nssoud.cz). O „přezajištění“ cizince (který byl doposud zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců a učinil prohlášení o mezinárodní ochraně) podle tohoto ustanovení rozhodne žalovaný pouze tehdy, pokud je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Aplikace daného institutu je tedy možná ve výrazně užším okruhu případů, než zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

[12] Pro posuzovaný případ je dále podstatné, že Nejvyšší správní soud dlouhodobě vyjadřuje názor, že *samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek* (např. v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 – 22, ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 As 21/2013 – 50, ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 Azs 71/2015 – 31, nebo ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 – 30).

[13] Nebezpečí pro veřejný pořádek nepředstavuje žádost o mezinárodní ochranu podaná účelově s cílem vyhnout se bezprostřední realizaci správního vyhoštění. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu totiž cizinec pouze realizuje své právo. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 ve věci *Arslan*, C-534/11, ECLI:EU:C:2013:343, plyne, že pokud cizinec zajištěný podle zákona o pobytu cizinců požádá o udělení mezinárodní ochrany, pokud je tato žádost podána účelově (slovy Soudního dvora „*pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení*“) a pokračování zajištění je nadále objektivně nutné, je možné takového cizince ponechat ve stávajícím zajištění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 90/2011 – 59, závěry Soudního dvora interpretoval tak, že procesním řešením dané otázky je *vydání nového rozhodnutí správním orgánem příslušným k vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124*

pokračování

zákona o pobytu cizinců, kterým bude určeno, že důvody ke zajištění daného cizince dle původního rozhodnutí o zajištění (případně rozhodnutí o prodloužení zajištění) nadále trvají. V odůvodnění správní orgán uvede, proč má za to, že jsou zmiňované podmínky splněny. Prostředkem pro omezení osobní svobody cizince v takovém případě není zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu z důvodu nebezpečí pro veřejný pořádek (jelikož pro něj nejsou splněny podmínky), ale pokračování zajištění dle zákona o pobytu cizinců. Výše uvedené závěry se vztahují k právnímu stavu rozhodnému pro posuzovaný případ. Pro úplnost je třeba doplnit, že s účinností od 18. 12. 2015 došlo zákonem č. 314/2015 Sb. k novelizaci zákona o azylu. Zajištěného cizince, u nějž existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově, nyní „přezajistí“ ministerstvo dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (pokud nejsou splněny podmínky pro použití mírnějšího opatření).

[14] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, cizinec naopak představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v případech, kdy intenzita porušování právního řádu má trestněprávní dimenzi (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 - 39, a ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45). Při posuzování může dle Nejvyššího správního soudu ministerstvo vycházet z kumulace několika protiprávních jednání stěžovatele (*nelegální pobyt, maření správního vyhoštění, výkon práce bez povolení, drobné krádeže potravin a alkoholu*) a zohlednit tak intenzitu uvedených protiprávních jednání ve vzájemném souběhu, který by mohl svou celkovou intenzitou dosahovat podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014 - 44, ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 56/2012 - 66, a ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 42). K závěru o nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany cizince tedy může vést i kumulace předchozích protiprávních jednání, která by jednotlivě zákonem vyžadované intenzity nedosahovala. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2014, č. j. 1 Azs 213/2014 - 34, toto posuzování probíhá na půdorysu dosavadního chování cizince – správní orgány z povahy věci činí úvahu o reálné hrozbě narušení veřejného pořádku na základě dosavadního chování cizince. Správní orgány mohou na základě tohoto chování hodnotit celkový postoj cizince k plnění zákonných povinností a jeho subjektivní vztah k povinnostem vyplývajících z právních předpisů a pravomocných rozhodnutí orgánů veřejné moci, který může být jedním z předpokladů posouzení jednání jako aktuálního a dostatečně závažného ohrožení zájmů společnosti i zájmu na řádném fungování veřejné správy ve věcech pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 10. 9. 2014, č. j. 2 Azs 96/2014 - 33).

[15] Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný i krajský soud rozhodovaly v souladu se shora uvedenými východisky a nedopustily se takových pochybení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, resp. napadeného rozhodnutí. Dílčí pochybení lze spatřovat v akcentu na účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, když tato okolnost se zcela míjí s účelem zajištění dle § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nicméně závěr o nebezpečí stěžovatele pro veřejný pořádek nebyl odůvodněn výhradně jeho nelegálním pobytem a nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, jak je dovozováno v kasační stížnosti. Je pravdou, že jde o okolnosti zásadní povahy, když stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu od roku 2013 (s výjimkou doby, kdy s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění a navazující řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění a následné kasační stížnosti). Celková doba nelegálního pobytu stěžovatele nečiní 11 měsíců, jak se podává v kasační stížnosti, ale více než 15 měsíců. Stěžovatel tím implicitně vyjádřil neochotu respektovat právní řád a pravomocná rozhodnutí příslušných správních orgánů. Tuto neochotu však vyjádřil i výslovně a do budoucna, když opakovaně potvrdil, že nehodlá Českou republiku opustit. Z jeho tvrzení dále vyplývá, že brigádně vykonává různé práce a měsíčně si vydělá cca 15.000 Kč (srov. ve správním spise založené rozhodnutí o zajištění ze dne 8. 10. 2015 a žádost o udělení mezinárodní ochrany). Nelegální výkon závislé práce přitom představuje další ohrožení jednoho ze základních zájmů společnosti. Zájmem státu bezesporu je, aby na jeho území vykonávali

výdělečnou činnost pouze cizinci, kteří disponují příslušným pobytovým oprávněním a prostřednictvím tohoto požadavku zamezit nelegálnímu přistěhovalectví a problémům s ním spojeným. O důležitosti tohoto zájmu svědčí i skutečnost, že právní úprava, jejímž cílem je zamezit nelegálnímu zaměstnávání osob bez pobytového oprávnění, byla přijata také na komunitární úrovni (přestože prostředkem jsou zde zejména sankce vůči zaměstnavateli, srov. Směrnice 2009/52/ES o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí). Stěžovateli nelze dát za pravdu v tom, že nelegální práce je imanentně spjata s jeho neoprávněným pobytem. K této práci by nemusel přistupovat, pokud by měl pro svůj (byť nelegální) pobyt k dispozici dostatečné finanční prostředky. Skutečnost, že důsledky svého nelegálního pobytu řešil další protiprávní činností a nikoliv alternativou v podobě vycestování z území, je skutečností, kterou žalovaný vyhodnotil v souladu se zákonem. S ohledem na vše výše uvedené nelze závěr o potenciálním nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany stěžovatele považovat za nezákonný.

[16] Co se týče námitek k délce zajištění, stěžovatel se mylí, pokud tvrdí, že účelem zajištění je zabránit situacím, kdy dochází ke zneužívání institutu mezinárodní ochrany za účelem nelegální migrace nebo omezení svobody s cílem realizace vyhoštění v případě zcela bezdůvodné žádosti o azyl. Tak tomu může být v jiných případech, nicméně účelem zajištění dle § 46a odst. písm. c) zákona o azylu je výhradně prevence narušení veřejného pořádku nebo bezpečnosti státu cizincem, u něž lze nebezpečí takového jednání důvodně předpokládat.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal ani nedostatky v odůvodnění délky zajištění v napadeném rozhodnutí. V rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, Nejvyšší správní soud uvedl, že *§ 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.*

[18] Žalovaný stanovil délku zajištění na 110 dní, přičemž tuto délku odůvodnil tím, že v případě stěžovatele lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90denní lhůtě, tuto lhůtu prodloužil o 15 dní na případné podání žaloby a 5 dní jako průměrnou lhůtu doručování v rámci soudního řízení. Toto odůvodnění nepovažuje Nejvyšší správní soud za nesrozumitelné nebo nedostatečné. Je z něj patrné, jakými úvahami se žalovaný při stanovení délky zajištění řídil.

[19] V napadeném rozhodnutí žalovaný poukazoval na účelovost žádosti. Stěžovatel namítá, že v tom případě měl očekávat zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve lhůtě 30 dnů, a stanovit odpovídající kratší délku zajištění. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že již z jeho rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 90/2011 – 59 (citován výše), vyplývá, že *v případě, v němž řízení ve věci mezinárodní ochrany nebylo v době rozhodování o prodloužení zajištění ještě skončeno, však nebylo možno předjímat, jak Ministerstvo vnitra v uvedeném řízení rozhodne.* I na první pohled účelovou žádost o mezinárodní ochranu může žadatel později doplnit azylově relevantními důvody, se kterými se bude muset správní orgán zabývat v rámci věcného posouzení žádosti, jak se ostatně stalo i v případě stěžovatele. Pokud nejsou dány specifické okolnosti konkrétního případu svědčící o opaku, např. o objektivní nemožnosti vyřídit žádost v zákonem stanovené lhůtě, lze obecně předpokládat, že žádost bude v této lhůtě vyřízena.

[20] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdil bezúčelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož měl za to, že k dořešení žádosti ve lhůtě 110 dní nedoručí. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, z čeho stěžovatel toto tvrzení dovozuje. Ač žalovanému nemohl být okamžik rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v době vydání napadeného rozhodnutí znám, byla

pokračování

tato žádost zamítnuta rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015, tedy dva měsíce po vydání napadeného rozhodnutí a ve lhůtě zákonem předpokládané. Pro úplnost je možné dodat, že stěžovatel napadl rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu správní žalobou, kterou zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 1. 3. 2016, č. j. 75 Az 12/2015 – 36. Stěžovatel byl mezitím ze zajištění propuštěn dne 5. 2. 2016. Ani tyto okolnosti však nemohl žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí předvídat.

IV.

Závěr a náklady řízení

[21] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

[23] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 286/2015 – 5 ze dne 5. 1. 2016 ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud vycházel z údajů, které mu sdělil ustanovený zástupce (soudní spis, č. l. 21), a v souladu s těmito údaji přiznal zástupci žalobce částku 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Celkem tedy zástupci náleží 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu